

A MI SZÍNHÁZUNK

46. SZÁM

KARÁCSONY ÉJJELÉN

SZÍNМŰ 2 FELVONÁSBAN

FORDÍTOTTA

MAROSI MIHÁLY

RÁKOSPALOTA
DON BOSCO SZALÉZI MŰVEI

IFJUSÁGI SZÍNDARABOK

43. sz. MÁRIALOVAGOK

Színmű a lovagorból 5 felvonásban — Írta Lenze Vilmos
Fordította a szombathelyi Papnövendékek Szent Ágoston
Egylete — 16 férfi szereplő — Idő: a XIII. század közepe,
Germán lovagkor — Szín: Egy sziget partja, erdőrészlet, vár-
terem, pogány liget — Ára 1'20 pengő — Az előadás joga
5 példány megvételével szerzhető meg.

Hela félsziget, Danzig közelében örökösnek látszó halálos
gyűlöletben él az Osterna törzs a Seeburgi törzsszel. A sokszor vé-
res küzdelmek mozgatója bálványimádás és a kereszt diadala a
végső győzelemért. Az Osternákat Crywe pogány főpap tüzei és
usztija hazug hatalmával. Eszközeiben nem válogat s a kereszt
íránti elvakult gyűlöletében aljas lelkének minden szennyét rá-
freccsenti azokra, akik balgán véle tartanak. Hatalmát végül is
saját vére — az elveszítettnek hitt kereszteslovag — a legifjabb
Osterna töri meg; egyben megszünteti a pogányságot, s diadalra
viszi a Szűzanya segítségével vértelenül a keresztet.

A kereszt védelme alatt egy új, békés, munkás, boldog kor
virrad Hela földjére, a hit, remény és szeretet mindent egyesítő
gondolatával.

44. sz. ZSUZSI NÉNI SZELLEME

Vígjáték 1 felvonásban — 6 férfi szereplő — Történet nap-
jainkban — Szín: Cipésműhely — Ára 80 fill. — Az előadás
joga 5 példány megvételével szerzhető meg.

Ormándy mester a derék csizmadia a spiritizmus rabja lett.
Amíg ő a gyűlöletben van, inasai koplalnak otthon. A fiúk kisütik,
hogy megtrefálják mesterüket, hátha az majd kigyógyítja őt. A
műhelyben mulatságos szellemidézést rendeznek, aminek meg is
lett a foganatja: a mester felhagyott a szellemekkel, és az ina-
soknak ezentúl jobb sorsuk lesz.

A MI SZÍNHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZÍNDARABOK GYŰJTEMÉNYE.

Negyvenhatodik füzet.

KARÁCSONY ÉJJELÉN

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA

KARÁCSONY ÉJJELÉN

SZÍNMŰ KÉT FELVONÁSBAN.

Fordította:

MAROSI MIHÁLY

DON BOSCO NYOMDA RÁKOSPALOTA

S Z E M É L Y E K:

BERKES ANDRÁS

KÁROLY }
MÁRTON } fiai

gróf VÁRHEGYI

DÖME DÉNES, erdész

Dr. UJVÁRI, orvos

KARVALY, vadászó

Három kerülő

- I. Felvonás egyszerű szoba.*
- II. „ éjjel egy erdőben.*

ELSŐ FELVONÁS

Egyszerű szoba. Balról ablak. Elöl jobbra egy kis asztal kerácsonyfával, balra asztal székekkel. A háttérben egy szekrény.

1. J E L E N E T

BERKES *(az órát nézi)*. — Már ily késő? Akkor itt az ideje, hogy a karácsonyfát ünnepi díszbe öltöztessem *(helyére teszi a karácsonyfát)*. Karácsony! — Már ismét karácsony! — hogy múlik az idő. Egyik év a másik után és alig vesszük észre, már a sír szélén állunk. Tíz éve már, tíz hosszú év tele fáradtsággal, gonddal és nélkülözéssel, lassan multak, — mert csak a boldog évek repülnek el gyorsan. Azonban a küzdelmet a győzelem követi, a vihart szélcsend váltja fel. Küzdelmes életemnek is, érzem, vége lesz nemsokára. Erőm elhagy. Egy pár hónap, egy-két év még és út a megváltás órája, mikor elmegyek oda, ahol nincsen gond, nincsen bánat. Akkor viszontlátom őt, az én jó, derék Margitomat, kít a bánat sírba vitt, midőn a sors oly kemény csapást mért ránk, mindenünket elvette, mit apám-

tól, nagyapámtól örököltem (*rövid szünet*). De nem, nem zúgolódom Isten kifürkészhetetlen rendelése ellen. A jámbor Jóbbal mondom én is: Az Úr adta, az Úr elvette, áldassék neve mindörökké (*a feldíszítéséhez fog*).

2. J E L E N E T

(BERKES, KÁROLY).

KÁROLY (*balról jön, köszönés nélkül leül a baloldali asztalhoz és kezére támasztja fejét*).

BERKES (*visszatekint*). — Épp jókor jössz Károly! Jöjj, segíts egy kissé a fát feldíszíteni nekem, nem tudom, a munka ma nem megy úgy, mint rendesen.

KÁROLY (*mogorván*). — Hát akkor hagyd abba! Nekem nincs hozzá kedvem. Azt hittem már lefeküdtél.

BERKES. — Előbb rendbe kell hoznom a fát. Hisz holnap karácsony van!

KÁROLY (*maga elé bámul*). — Igen. Karácsony (*kis szünet után gúnyosan felkacag*). Haha, karácsony!

BERKES. — Károly, akarsz atyádnak egy szíveséget tenni?

KÁROLY. — Nos, miről van szó?

BERKES. — Nézz csak körül fönt a kamrában, talán akad még valami, amit a feldíszítésénél fel lehet használni.

KÁROLY (*hangosan*). — Mondtam már, hogy nincs hozzá kedvem. Kímélj meg ilyen gyerekségetől.

BERKES. — Hát akkor mit keresel ily késő órában nálam, ha nem akarsz segíteni. Miért nem fekszel le, mint ahogy fiatalemberhez illik?

KÁROLY *(fölkel)*. — Hogy miért jöttem? Ez az én dolgom! Úgy veszem észre apám, hogy te sajnálsz tőlem azt a pár szabad órát a munka után.

BERKES *(Károlyhoz lépve)*. — Dehogy sajnálok tőled a szabadságot, fiam; még azt sem veszem rossz néven, ha néha-néha egy pohár bort vagy sört iszol. De azt már nem nézhetem szó nélkül, hogy te az utóbbi időben igen gyakran a kelleténél többet iszol, a pálinkára és a szenvedélyes játéokra adtad magadat *(vállára teszi a kezét)*. Károly, boldogult édesanyád emlékére kérlek, hagyj föl ezzel az átkozott szenvedéllyel, amíg nem késő.

KÁROLY. — Mindjárt gondoltam, mindig ugyanazt a nótát fújja. Bolondság!

BERKES *(komolyan)*. — Bolondság? Az igazságot tárom eléd. Fiam, ha nem változtatod meg életed módját, ha nem hagysz fel kicsapongásaiddal, ennek nem lesz jó vége. Hidd el, édesapád mondja.

KÁROLY. — Még fiatal vagyok, mulatni akarok. Nekem is jogom van az élet örömeihez. A rózsafüzért szorongatni, arra még ráérek. Adj egy kis pénzmagot.

BERKES. — Pénzt? — Minek neked a pénz — még ma este?

KÁROLY — Minek? Azt csak bízd rám. Nekem pénzre van szükségem.

BERKES. — Sajnálom, nekem nincs.

KÁROLY (*hangosan*). — Tudom, hogy van pénz a háznál. Add ide. Legalább is 100 pengő legyen.

BERKES. — Micsoda? 100 pengő? — Fiam te megbolondultál.

KÁROLY (*kihívólag*). — Ide adod, vagy nem.

BERKES. — Nem, 100 pengőt nem adhatok; még ha volna is annyi, akkor sem adnám.

KÁROLY. — Nem adod? És miért nem adod?

BERKES. — Egyszerűen azért, mert nincs.

KÁROLY. — Ez hazugság apám! Hova lett az az 500 pengő, mit ma reggel az a kereskedő kezeidbe olvasott?

BERKES. — Jól tudod, hogy az a pénz nem az enyém, hanem a sógorodé, ki azt holnap el fogja vinni.

KÁROLY. — Hát adj abból! Ha érte jön, mondd, hogy még nem kaptad meg.

BERKES. — Amit mondtam, megmondtam: a mellett maradok. Abból a pénzből te egy krajcárt sem kapsz.

KÁROLY (*karjait összefonva*). — Igazán? Nincs talán nekem is ép oly jogom ahhoz a pénzhez, mint az én drágalátos sógoromnak? Nem vagyok-e én ép úgy gyermeked, mint az én büszke nővérem, nem kapta-e ki az örökségét, amikor férjhez ment? Most persze azt hiszi lesajnálhat, megvethet engem, ki otthon a szükséggel és nyomorral küzdök.

BERKES. — Neked nem kellene küzködnöd, ha magad nem akarnád. Imádkozzál és dolgozzál, akkor te is boldogulsz. Nyomorodnak csak te magad vagy az oka, féktelen viselkedéseddel.

KÁROLY (*dühösen*). — Apám, ne tüzelj, azt megmondom — mert különben . . .

BERKES. — Károly! Ne felejtsd el, hogy kivel beszélsz.

KÁROLY. — Ne szakíts félbe, kérlek! Te vagy oka minden szerencsétlenségünknek, ki hagyta tönkremenni gazdaságunkat és malmunkat? Kinek a hibájából kerültek újra szép földjeink, mezeink, egész vagyonunk? Ki tett engem azzá, ami most vagyok, nyomorult koldussá, kinek napszámból kell tengődnie. Te, csakis te, Felelj erre, ha van bátorságod!

BERKES (*izgatottan*). — Károly, legyen vége — ne vétkezz öreg apád ellen, aki tisztességben öszült meg! Elfelejtetted, mi van a negyedik parancsolatban? Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú életű légy a földön?! . . .

KÁROLY. — Ugyan hagyj fel az ilyesmivel. Tudom én, mi az én kötelességem.

BERKES. — Panaszod, súlyos vádad igazságtalan. Én ártatlan vagyok, teljesen ártatlan vagyok szerencsétlenségünkben. Én takarékoskodtam, fáradtam nappal és éjjel; mindent megtettem, amit megtehettem, hogy vagyonunkat megmentssem. Előbb a dögvész, majd a rossz termés, végül a rettenetes árvíz, ez tett bennünket tönkre. Látod Károly, ez az oka a mi szegénységünknek. Istenemre! Igazán nem érdemeltem meg, hogy így bánjon velem tulajdon fiam.

KÁROLY. — Beszélj, amennyit akarsz, azzal nem segítettél rajtam. Nekem el kell mennem, Karvaly vár rám a kocsmában.

BERKES (*szemrehányólag*). — Az a Karvaly a te veszted! Bár sohse tette volna a lábát a mi falunkba az a szerencsétlen bujtogató.

KÁROLY. — Gondolod? Mit értesz te ahhoz! Karvaly az én barátom. Ő segít, támogat, ahol tud, mindig pártomat fogja ő.

BERKES (*félbeszakítva*). — Ő annyira vitte már, hogy nincs a faluban egyetlen egy becsületes ember, aki vele szóba állna.

KÁROLY (*nevetve*). — Törődöm is én a falubeliekkel! Tegyen mindenki, ahogy neki tetszik.

BERKES. — Károly, nem szégyeled magad? Szívem összeszorul, ha arra gondolok, hogy te, ha innen távozol, mindig annak a veszett hírű embernek a társaságában vagy (*zokogva*). Te, az én fiam, egy vadorzó, egy tolvaj! Istenem be keményen sujtasz engem; mivel érdemeltem ezt? (*sír*).

KÁROLY (*közben levette a falról a puskát, megvizsgálta és most vállára veti nevetve*). — Bolondság! Erre ma már senki se ad semmit. Ami a levegőben repül, vagy a földön csúszik-mászik, az ép oly tulajdona a szegénynek, mint a gazdagnak! Miért ne esne nekünk, koplaló szegénynek, épp oly jól egy kis nyúlpecsenye vagy özcomb, mint a jóltáplált gróf úrnak amott túl (*jobbfelé mutat*). a kastélyban!? No de fogjuk már rövidre a dolgot és ideje már, hogy hagyd abba unalmas papolásodat.

BERKES. — Ám jó, ha már mindenáron akarsz menni — tőlem mehetsz.

KÁROLY. — De pénz nélkül nem mehetek, érted?!
Add ide!

BERKES. — Nekem nincsen.

KÁROLY *(fenyegetőleg az ajtó elé áll)*. — Pénzt akarok, hallod! És ha nem adod ide jó szóra, elveszem erőszakkal *(a szekrényhez siet)*.

BERKES *(újtát állja eréllyel)*. — Ne nyúlj az idegen pénzhez, szerencsétlen fiú te, mert különben . . .

KÁROLY. — Félre innen *(félrelöki apját, aki elesik és fejét az asztal lábához üti. Gyorsan kinyitja a szekrényt és egy marék pénzt vesz magához)*. Ettől a jelenettől megkímélhettél volna mindkettőnket.

BERKES *(lassan fölemelkedik térden állva)*. — Károly mit cselekszel! Mindarra, ami szent előtted, kérlek, ne légy tolvaj! Mindent megbocsátok, csak becsületes légy. Ne mocskold be családunk hírnevét, én azt nem bírnám elviselni, sírba taszítana a szégyen.

KÁROLY *(a pénzt zsebrevágja)*. — Nem az én hibám, te akartad így *(távozóban gúnyosan)*. Ja igaz, a viszontlátásra! Boldog karácsonyt kívánok! Az ünnepi ebédhez majd hozok egy kis csirkét, jó lesz? *(balra el, hangosan nevetve)*.

3. J E L E N E T

BERKES *(fölkel, az asztalhoz vánszorog)*. — Szegény, szerencsétlen fiam, hova jutottál! Hova juttatott a gonosz társaság? — Karvaly, csak Karvaly a bűnös. Ő az, aki felébresztette benne a vad szenvedélyt és most fogva tartja karjai közt *(kezeit összekulcsolva)*. Istenem, könyörülj az én szerencsétlen

fiamon és ne hagyd őt elpusztulni (*leül*). Ha Isten közbe nem lép, akkor börtönbe kerül (*fejét kezébe hajtja*). Valaki jön (*hallgatódzik*). Talán ő az, visszahozza a pénzt — jóvá akarja tenni hibáját, kibékülni velem? Adja Isten! Előre is megbocsátok neki mindent.

4. J E L E N E T

(BERKES, MÁRTON).

MÁRTON (*jobbról jön*). — Jó estét apám (*kezet nyujt*).

Nem is gondoltam, hogy ily későn még fenn talállak. De mindenekelőtt fogadd légmelegebb jókívánataimat a karácsonyhoz. A kis Jézuska adjon erőt, egészséget még igen soká! Ha majd időm engedi, holnap átjövök hozzád pár órára, azt hiszem a gróf úrnak nem lesz ellene kifogása. Ma este igen rövidre van szabva az időm.

BERKES. — Köszönöm, kedves Marci! A jó Isten jutalmazza meg bőségesen gyermeki ragaszkodásodat. De mondd csak, hogyan jöhettél át hozzám ma este, mikor mindenki otthon van elfoglalva az előkészületekkel a holnapi nagy ünnepre.

MÁRTON. — A gróf úr parancsára be kellett fognom, sőt az erdészt és a három vadászt is idehoztam a kastélyból az erdő széléig. Magam sem tudom miért.

BERKES. — Talán az éjféli misére mentek?

MÁRTON. — Nem hiszem, édesapám. Valami más célja lehet a kirádulásnak, mert mindnyájan, még a gróf is föl van fegyverkezve.

BERKES *(félve)*. — Istenem! Istenem! Rosszat sejték *(Mártonhoz)*. Marci, nem bírom tovább, tarts, én szédülök *(összeesik)*.

MÁRTON *(felfogja őt karjaiba és egy székre ülteti)*. — Apám, mi bajod, beszélj *(letörli izzadságát)*. Te beteg vagy?

BERKES. — Már jobban vagyok, csak egy kis gyengeség, már elmúlt megint.

MÁRTON. — De mit látok, apám, fejed vérezik! Mi történt veled? Valaki bántott! Károly, csak nem, Istenemre, akkor kirázom a lelket abból a csavargóból. Beszélj hát, ugye ő volt?

BERKES. — Csillapodj fiam. Igaz, Károly itt volt, de mi köztünk nem történt semmi.

MÁRTON. — A seb a fejedben mindent elárul, Károly megütött, nem igaz?

BERKES. — Nem, Marci, nem tette. Elszédültem és a földre estem, úgy, hogy fejemet az asztalba ütöttem. Innen az a kis karcolás.

MÁRTON. — Te nekem nem akarod megmondani az igazat, apám! Már rég észrevettem, hogy te ezt az Istentől elrugaszkodott embert még mindig pártfogásodba veszed. De én már gyanítom, hogy mi történt itten *(fenyegetve)*. De megállj himpellér öcsém a legközelebbi alkalommal majd megmutatom neked, mit jelent az a szülői házban garázdálkodni. Majd beléd nevelem a szegény, öreg apád iránti köteleles tiszteletet, légy nyugodt! Miért nem dobod őt ki, ha átlépi házad küszöbét?

BERKES *(fölkelve)*. — Ezt nem tehetem, nem teszem meg. És te sem fogod őt bántani, meg fogsz neki

bocsátani, hiszen édes testvéred! Ő éppúgy az én fiam, mint te.

MÁRTON. — De nem érdemli meg a fiú és testvér nevet!

BERKES. — Károlyt félrevezették, Karvaly csábította őt el.

MÁRTON. — Igen, Karvaly az ő megrontója. Hanem most erről jut eszembe, amikor a méltóságos úr az erdőszel beszélt, többször hallottam e nevet említeni, hogy miről beszéltek, azt nem tudtam kivenni. De mondd csak, hol van Károly? Szeretnék vele egy kicsit négyszemközt beszélni.

BERKES *(összerezzenve)*. — Nem mondhatom meg, hogy hol van. Alig egy félórája távozott innen.

MÁRTON. — Sajnálom, akkor talán majd máskor *(az órát nézi)*. Azonban kötelességem elszólít, apám, vissza kell sietnem a kastélyba. Ne vedd rossz néven, hogy oly gyorsan kell téged magadra hagynom. Remélem, hogy holnap újra látjuk egymást. Jó éjszakát! *(kezet nyujt, el)*.

5. J E L E N E T

(BERKES).

BERKES *(egy ideig maga elé bámul, azután izgatottan)*. — Így van, nem lehet máskép. A gróf az éjjel embe-reivel ellenőrző körútra megy az erdőbe, másként nem magyarázhatom meg magamnak. A gróf ismét rajta akar ütni a vadorzókon, széjjelkergeti őket

erdejéből, ártalmatlanná teszi őket (*sóhajt*). Istenem, mit tegyek? A félelem szívemet marcangolja, ha rá gondolok. Ha Károly ezen az éjjel, de nem, nem bírom elhinni, az borzasztó lenne! A szégyen a gyalázat, ah ez sok volna nekem! (*fejét mellére csüggeszti*). De hallga ismét jön valaki. Mit jelentsen ez? (*kopogtatnak*). Tessék!

6. J E L E N E T

(BERKES, DÖME).

DÖME (*balról jön*). — Jó estét kívánok Berkes bátyám, bocsánat, hogy ily késő órákban zavarom csendes nyugalmát. A gróf úr nevében jövök megtudni egyet-mást Károly fiáról. Hígyje el, Berkes bátyám, nem szívesen teszem, de meg kell tenni.

BERKES (*nyugodtan*). — És szabad tudnom, hogy mi indította a gróf urat erre a lépésre?

DÖME. — Az utóbbi időben megint furcsa dolgok történtek ezen a vidéken; a vadászok erősen gárázdálkodnak az erdőben és mindenféle kárt okoznak. Azért a gróf úr elhatározta, hogy azt szóval Berkes bátyám is eltalálhatja. A dolgot nem lehet annyiban hagyni, azt maga is beláthatja.

BERKES. — Tehát mégis! Oh, előre éreztem! Igen, erdész úr, éreztem, mit akar mondani.

DÖME. — Nem mondaná meg, hol van most a fia. Biztosítom önt, hogy részemről mindent elkövetek, hogy elhárítsak egy nagyobb szerencsétlenséget derék családjáról.

BERKES. — Azt tudom; Ön mindig igaz barátom volt. Hogy Károly most hol van, azt nem mondhatom meg. Talán a kocsmában ül kártya mellett, talán. . .

DÖME. — No, akkor nincs semmi baj, Berkes bátyám, remélem nem fogja rossz néven venni, hogy ebben a kellemetlen dologban ide beszéltem.

BERKES. — Semmi okom sincs haragudni, erdész úr ön csak a kötelességét teljesítette.

DÖME *(kezét nyujtva)*. — Reméljük a legjobbat, kedves barátom! Én mindent meg fogok tenni családja érdekében. Isten áldja meg.

BERKES. — Isten áldja meg, és fizesse meg hozzám való jó indulatát! *(Döme el balra)*.

7. J E L E N E T

(BERKES).

BERKES *(kezével homlokát törli)*. — Nem tudom, mi történik velem ma este. Oly különös érzésem van. Károly, fiam, gyermekeim! Hol vagy? A bizonytalanság egész bensőmet fölzaklatja. Ha tilos járatban rajta kapnak, ha küzdelemre kerülne a sor a fölingerelt ellenfelek között — ha eláll a szívverésem a nagy félelemtől *(kinéz az ablakon)*. Mily csendes holdvilágos az éjszaka. — De ah, mit látok! Ott megy az erdész az úton, utána a gróf úr a három vadásszal, Jobbra kanyarodnak, most rálépnek az erdőbe vezető ösvényre *(rövid szünet)*. Jóságos Istenem! Adj egy mentő gondolatot, sugald te, mit

tegyek! De mit állok itt, miért habozok tovább!
El, el, mielőtt még nem késő! Ismerem a titkos
ösvényeket az erdőben, tudom, hogy hol tanyázik
a vad éjjelenként, ott ahol a régi kereszt áll a tisztáson,
igen, oda megyek, felkeresem őt, megmentem
az én eltévelyedett fiamat (*balra elsiet*).

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS.

(Sötét erdő, kétoldalt sűrű fenyőbokrok, a háttérben tisztás, egy kősziklán régi kereszt áll. A színpad félhomályban van; holdvilág szűrődik be a faágakon keresztül).

1. J E L E N E T

(GRÓF, DÖME).

(Döme és utána a gróf fegyvert kézben tartva jobbról jönnek a bokrokból és kémlelve tekintgetnek balfelé, kézzel ernyőt formálva szemük felett).

GRÓF *(halkan)*. — Talán eltévedtünk, erdész úr? Mi az Ön véleménye?

DÖME. — Zörejt hallottam a száraz falevelek közt *(hallgatózik)*. — Halotti csend mindenfelé. Alighanem tévedés volt.

GRÓF. — Talán egy hirtelen tovairamodó nyúl vagy őz volt. Hanem mondja csak, hogy nevezik azt a helyet.

DÖME. — Ez az a hely, melyről már szoltam, gróf úr. A vadorzók kedvelt leshelye.

GRÓF (*kétoldalt tekint*). — Igazán pompás kis hely, itt biztos fedezékből lehet vadat löni (*hátra néz*). És ott, mi van ott? Egy régi kereszt! Mondja erdész úr, mit jelent ez a kereszt itt a sziklán?

DÖME. — Ha arra rátekintek, gróf úr, szívem mintha szét akarna repedni.

GRÓF. — Ismeri a történetét? Mondja el kérem; szeretném megtudni, mi történt egykor az én birtokomon.

DÖME. — Szomorú dolog, uram, amit most elmondok.

GRÓF. — Halljuk csak, addig pihenünk egy kicsit.

DÖME. — Itt évekkel ezelőtt, amikor én még kis gyermek voltam, egy sötét éjjelen egy gonosztevő golyója egy derék vadászt ölt meg. Az Ön boldogult atyjának erdésze volt. Az én apám . . .

GRÓF. — Most már értem, miért komorodott úgy el, mikor e helyhez értünk.

DÖME. — Alig temettük el a hideg földbe apám holttestét, a szívfájdalomtól és iszonyattól meghalt édesanyám is. Még ma is világosan látom magam előtt a jelenetet. Sirjánál zokogva állt kéz a kézben két árva, mint a gaztett áldozatai. Kis nővérem volt és én.

GRÓF. — Mondja csak tovább. Régi emlékek nyílnak fel újra bennem, melyeket mozgalmas életem már-már végkép kioltott.

DÖME. — A méltóságos úr parancsára állították fel itt a keresztet. Azon a napon megesküdtem, hogy apámat egykor megbosszulom. Eskümet megtartottam, ezzel a puskával itt (*mutatja*). Gróf úr, a vadorzókat, — számszerint lehettek vagy tizenöten

— már irgalmatlanul megleckéztettem. És ezen az éjjelen is, Isten engem úgy segítjen, követni fogom szívemnek ösztönzését és megmutatom méltóságodnak, mire képes egy ily eskü.

GRÓF. — Valóban, Ön mindig derék erdészem volt. Most már tudom, mi sarkalta mindig kötelességének oly szigorú teljesítésére. Hályog esik le a szememről, ha most visszagondolok arra, mily példátlanul szilaj bátorsággal üldözte éjjel és nappal, mezőn és erdőn a vadorzókat (*hallgatózik*). De hallga, úgy tetszett, mintha a távolban zörejt hallottam volna (*balfelé hallgatóznak*).

DÖME. — Azt hiszem, gróf úr csalatkozott. Én semmit sem hallok. Gróf úr bizonyára izgatott.

GRÓF. — Akkor menjünk tovább. A vadászok a meredek sziklánál várnak be minket. Talán ott jobban kedvez nekünk a szerencse.

DÖME. — Ahogy parancsolni méltóztatik, gróf úr. Azonban bátorkodom azt tanácsolni, hogy legyünk ébren, ki tudja, nem leselkedik-e ránk a veszedelem a sűrűben.

GRÓF. — Ön ismeri a titkos ösvényeket, melyek a sziklaháthoz vezetnek.

DÖME. — Igen, én minden járást ismerek az erdőben.

GRÓF. — Akkor vezessen, én követni fogom (*Döme, utána a gróf balról utat nyitnak maguknak a bozótban. Rövid szünet*).

2. J E L E N E T

(KARVALY, KÁROLY).

(Karvaly, Károly fegyvert lövésre a kézben tartva kémelve surrannak a jobboldali bozótból).

KÁROLY. — Megállj, Karvaly, ne menj tovább, itt úgylátszik nem vagyunk teljes biztonságban. Úgy rémlett nekem mintha zörejt hallottam volna.

KARVALY *(balra kémelve)*. — Szó sincs róla! Álmodtál, kísértetet hallottál. Nézd, ott repül a fák közt. Hahaha *(nevet)*.

KÁROLY. — És én mégsem érzem magam egész biztonságban. Az ördög sokszor tréfákat űz.

KARVALY. — Mit locsogsz itt az ördögről, hisz te máskor nem szoktál ilyen nyúlszívű lenni. És még hozzá ilyen nagyszerű időben. Amikor úgy látszik, csukott szemmel is pompás zsákmányt fogunk ejteni.

KÁROLY. — Gondolod tehát, hogy itt biztonságban vagyunk?

KARVALY. — Oly biztosan, akár — a kocsmában egy liter bor mellett. A falubeliek közül senkisémer ebben az időben idejönni és . . .

KÁROLY *(félbeszakítja)*. — És, ha az erdész, vagy valamelyik vadász az erdőben tartózkodnék, mi lenne akkor?

KARVALY. — Na, egy zöldkabáttal hamar végzünk; nem volna az első eset. Minket ugyan meg nem csípnek. Inkább pusztuljon bele egyikük.

KÁROLY. — De azt mondják, az erdész kitűnően lő.

KARVALY. — Hát akkor meg kell őt előzni. Csak vigyázzon magára, nehogy úgy járjon, mint valamikor az apja.

KÁROLY (*körülnéz*). — Én nem tudom, úgy érzem, mintha ma éjjel még valami szerencsétlenség történnék.

KARVALY. — Mitől félsz, nyúlszívű? Hiszen már többször jöttél ki, mikor arról volt szó, hogy az erdőn, ott túl egy kövér bikát lövünk (*gúnyosan*). No, de csak azért légy nyugodt! A zöldkabátok ma éjjel, mint ahogy a jámbor keresztényekhez illik, misére mennek. Biztosan tudom, egy szolga a kastélyból megsúgta nekem. Nem akarsz tán te is elmenni?

KÁROLY. — Kímélj meg csipkedéseidtól! Azonban mondd csak, mily későre jár az idő?

KARVALY. — Ép most üti a toronyóra a tizenkettőt (*hallani a toronyóra ütését*).

KÁROLY (*fegyverére támaszkodva gondolkodik*). — Éjfél — karácsony!

KARVALY. — Mi nem jut még eszedbe? Csak ne gyerekeskedj nekem ebben a pillanatban. Talán felébredt benned a lelkiismeret, mi?

KÁROLY (*ábrándozva*). — Régi időkre gondoltam.

KARVALY. — Na persze, egy gyertyafényben úszó karácsonyfa ujjongó gyermeksereggel (*fölkacag*). Hahaha! Te, nagy gyerek, te!

KÁROLY. — Kérlek, ne üzz tréfát abból, ami egykor előttem szent volt, ha mindjárt nem is adok rá semmit.

KARVALY. — Csak ne vedd mindjárt zokon, kis öcskös! (*jobbra-balra hallgatózik*). Pszt! Csönd!

Amott, nem hallod? *(a bokrok közé néz)*. Ott mozog valami!

KARVALY *(balra néz)*. — Átkozott fajtája! A nagyfa mellett — igen, ott, látom! Vigyázva lopózik a bokrok között. Nincs kétség benne, úgy látszik hím-szarvas!

KÁROLY *(izgatottan)*. — Egy kis bokor még eltakarja, de mégis közeledik!

KARVALY *(örömmel)*. — Pompás kövér falat lesz! Az Oroszlán vendéglősné fogja elkészíteni számkra, az kitűnően érti ezt a mesterséget.

KÁROLY. — Mindjárt itt lesz. Tartsd készen a fegyvert. Én túl izgatott vagyok; nem bírok löni!

KARVALY. — Nem, te láttad meg előbb, tied az elsőbbség. Első mesterlövésed legyen. Vigyázz! — Most szétválik a bokor, most löjj!

KÁROLY *(céloz és megnyomja a ravaszt; a fegyver csütörtököt mond)*. — Mi ez?

KARVALY. — Ördög, pokol ahányan vagytok! *(félrelöki Károlyt)*. Még elszalasztja a zsákmányt! *(felemeli a fegyvert és elsüti. Hangos csattanás, azonnal rá a kulisszák mögött hangos kiáltás)*.

KÁROLY *(rémületében elejti a fegyvert)*. — Uram, Teremtőm! Mi volt ez? Ez nem vad!

KARVALY. — Mintha emberi hang lett volna. A golyó talált.

KÁROLY. — Mit tegyünk? Úgy látszik embert találtál!

KARVALY *(közömbösen)*. — Mit tegyünk? — semmit!

KÁROLY. — Csak nem hagyhatjuk itt feküdni a hideg éjszakában a szerencsétlen áldozatot?

KARVALY. — Ki törődik velünk, ha minket ér a golyó az erdőben és összeesünk? Jöjj, meneküljünk *(távozni készül jobb felé)*.

KÁROLY. — Komolyan beszélsz? És itt hagynád magára áldozatodat? — Igazán megvetni való vagy!

KARVALY *(nevetve)*. — Ejha, de csiklandó vagy!

KÁROLY. — Talán az erdész, aki körülton volt — talán . . .

KARVALY *(félbeszakítja)*. — Annál jobb! Már úgysis régi szándékom volt vele leszámolni. Különbön fontold meg, hogy mit akarsz csinálni. Ha ránk ismernek, akkor Isten veled, szabadság, fegyházba kerülünk. Azért csak el innen.

KÁROLY. — Vagy talán egy szegény vándor, aki a helyes útról letérve; eltévedt az erdőben; akkor kétszeres kötelességünk segítséget nyújtani! *(határozottan)*. Ha van bátorságod és barátom akarsz maradni, kövess!

KARVALY *(ingerülten)*. — Kétségbevonod az én bátorságomat?! Ám jó, menjünk oda *(mindketten balra el)*.

3. J E L E N E T

(GRÓF, DÖME, három kerülő).

(Döme után a gróf, végül a kerülők óvatosan jönnek balról).

DÖME. — Erről az oldalról jött a lövés.

GRÓF. — Igen, igen, itt dördült el; egész világosan hallottam *(körülnéz)*.

DÖME. — Csend! (*balra mutat*). Ott van! Két sötét alak! Munkához látnak.

GRÓF (*balra néz*). — Tényleg, jó szeme van, erdész úr. Mit csinálhatnak azok ott?

DÖME. — Fölemelték a zsákmányt és tényleg erre felé jönnek. Meg kell őket lepnünk.

GRÓF. — Igen meglepni. De hogyan? A dolog sürgős!

DÖME. — Rejtőzzünk el! Az alkalmas pillanatban füttyel jelt adok, előre rohanunk a bokrok közül, leteperjük és megkötözzük őket.

GRÓF. — Akkor adja ki hozzá rendelkezéseit, amint jobbnak látja.

DÖME (*a kerülőkhöz*). — Ti ketten bújjatok el ott balra a bokrok mögé, közvetlenül a kereszt mellett (*két kerülő el a jelzett irányban*). És te, (*a harmadikhoz*) ide jobbra a nagy tölgyfa mögé (*harmadik kerülő el*). Bocsánat gróf úr, ha szabad kérnem, méltóztassék követni ide a sűrűbe.

GRÓF. — Megyek (*Döme, gróf jobbra el*).

4. J E L E N E T

(KÁROLY, KARVALY).

(*Behozzák Berkest, aki halkan nyög és leteszik a földre*).

KÁROLY. — Nem, ha én ezt tudtam volna, ezen az éjjelen mégis otthon maradtam volna.

KARVALY. — Hiszen mi nem tehetünk róla, hogy éppen a csövem elé került. Mi keresni valója volt éjnek idején itt az erdőben? Hagyd őt feküdni.

KÁROLY. — Ugyan hallgass! Vizsgáljuk meg a szerencsétlennek a sebét, még nem késő; talán seghetünk rajta *(letérdel Berkes mellé, föléje hajol, hangosan fölkiált)*. Teremtő szent Isten. Hisz ez atyám! Nézz rám, szólj, beszélj! Én vagyok itt, fiad, Károly. Most már mindent értek, minden világos előttem! Karvaly, gyorsan, segíts őt felültetnem! *(Karvaly némi habozás után megteszi. Berkest háttal egy fatönkhöz támasztva leültetik. Károly fölnyitja kabátját és megvizsgálja a sebet)*. Istenem! segítség! Segíts megmenteni atyámat. Istenem, mit tettünk! *(a sebet zsebkendővel betakarja)*.

BERKES *(nyögve)*. — Károly, fiam, Károly! *(feje aláhanatlik)*.

KÁROLY *(Berkes kezét megragadja)*. — Apám, édesapám, bocsáss meg. Én vagyok az oka ennek a szerencsétlenségnek! Istenem, így büntetsz meg vétkeimért! Gyilkos, apagyilkos lettem ezen az éjtszakan *(sír)*.

KARVALY *(ezalatt fölemelkedett, lassan a háttérbe vonult)*. — Ez már kellemetlen egy komédia! A legfőbb ideje, hogy elpárologjak *(hátról a bokrok közé akar suhanni, ebben a pillanatban éles fütty hangzik, Döme a gróffal és a harmadik kerülővel előrohan a bokrokból)*.

5. J E L E N E T

(előbbiektől GRÓF, DÖME, KERÜLŐK).

DÖME. — Állj! Aki megmozdul, a halál fia! *(vállához emeli a fegyverét célra készen)*.

KARVALY *(összerezzen)*. — Ördög és pokol! Árulás! Hah,

vérebek, nem így áll a fogadás! *(a vállához emeli fegyverét, a két kerülő előlre ugrik és hátulról leteperik)*. Átkozott fajzat! *(ki akarja magát szabadditani)*. Hát így akarjátok?

GRÓF *(a kerülőhöz)*. — Kötözzék meg, nehogy elmeneküljön; kössék hátra a kezeit. És aztán el ezzel a szörnyeteggel a kastélyba, zárjátok be a sötét pincébe *(a kerülők megkötözik Karvalyt, ki erősen ellenáll)*.

DÖME *(Karvalyhoz)*. — Végre egyszer megfogtunk, te jómadár.

KARVALY. — Te híres! Könnyen beszéltek — öten egy ellen. Ti gyávák!

GRÓF. — És most lássunk kötelességünkhöz *(Károlyhoz lépve)*. Kelj fel és állj ott félre *(balra mutat)*. De tanácsolom, ne próbálj menekülni!

KÁROLY *(megtörve)*. — Ne féljen, gróf úr, én nem fogom apámat elhagyni.

GRÓF. — Hát jó, bízom szavadban. A bokrok közt elrejtözve láttam és hallottam mindazt, ami itt az imént történt *(a harmadik kerülőhöz)*. Siess rögtön a legrövidebb úton az erdőszélre. Mondd meg kíméletesen Marcinak, hogy amennyire tud, siessen ide a kocsival a széles erdei úton, ameddig kocsival lehet jönni. Egyúttal hozzátok el a községi orvost is.

KERÜLŐ. — Amint parancsolja, gróf úr! *(el jobbra)*.

BERKES. — Károly — segíts — vizet! vizet!

DÖME *(letérdel, megitatja Berkest kulacsából)*. — Tessék, barátom, igyék és legyen türelemmel még egy kicsit, mindjárt itt lesz a segítség. Már jön a kocsi, amin majd hazaszállítjuk.

BERKES (*miután ivott*). — Köszönöm! De mondja, hol van a fiam, Károly?

KÁROLY (*hozzálép*). — Itt vagyok, apám. Akar valamit?

BERKES (*megfogja kezét*). — Károly, fiam! Egy hang a bensőmben azt mondja, nem te voltál az, aki azt a lövést rám leadta. Mondd, igazam van?

KÁROLY. — Nem, nem én voltam. — És mégis én akartam — (*térdreesik, sirva*). Atyám, meg tudod te ezt nekem bocsátani? Elfelejteneád mindazt a bánatot, melyet eddig neked okoztam? (*főlegyenesedve*). Itt a szabad ég alatt esküszöm neked most, ebben az órában, melyben az örök Isten egyszülött fia hozzánk száll le trónusáról, hogy megjavulok, hűséges fiad leszek mindig!

BERKES (*meghatottan*). — Igen, teljes szívemből megbocsátok neked! (*a magasba tekint*). Isten, te így rendelted! Az ő megmentéséért örömmel viselem el fájdalmaimat.

GRÓF. — Ha jól értettem, az a szörnyeteg ott (*Karvalyra mutat*) oka mindennek (*Karvalyhoz*). Nem fogja elkerülni a megérdemelt büntetést, arról biztosítom.

DÖME. — Befellegzett a vadorzásnak!

KARVALY (*elkeseredetten*). — Szerencséd, hogy megelőztél engem, mert különben úgy jártál volna, mint valamikor az apád, akit én . . .

GRÓF és DÖME (*egyszerre*). — Micsoda? Te, te voltál az?

KARVALY. — Igen, most inár bátran kimondom, életemnek úgy is már befütyültek: börtön lesz ezentúl az én lakásom (*kárörvendően*). Igen, én voltam az, ki valamikor régen, ugyanezen az éjszakán lelöttem

apádat. Most te csak visszaadtad a kölcsönt, megbosszultad az apádat.

DÖME. — Nyomorult teremtés, te!

KARVALY. — Azóta nem volt egyetlen nyugodt óráim sem. Azt akartam, hogy másokat is magamhoz hasonlókká tegyek, másokat is magammal rántsak az örvénybe. Már csaknem sikerült is, de sajnos most . . .

GRÓF (*félbeszakítja*). — Hallgass, te nyomorult! Nem akarunk már rólad semmit sem tudni (*a kerülőhöz*). El a szemem elől ezzel az emberrel! El vele! (*a kerülők közrefogják Karvalyt, aki ellenkezik, de elvonszolják*).

6. J E L E N E T

(GRÓF, DÖME, BERKES, KÁROLY, KERÜLŐ, ÚJVÁRY).

KERÜLŐ (*a szín mögött*). — Erre kérem, doktor úr, mégis csak ezeken a bokrokon kell átjutnunk s akkor helyben vagyunk (*jobbról égő lámpával a kezében, utána Újváry*).

GRÓF (*Újváry elé megy, kezét nyújt neki*). — Köszönöm, doktor úr, hogy hívásomnak eleget tett. Kérem, legyen kegyes gondozásába venni a sebesültet (*Berkesre mutat*).

ÚJVÁRY (*Berkeshez közeledve*). — Hol fáj, kedves Berkes bácsi?

BERKES. — Bal vállamon, azt hiszem ott ért legjobban a golyó.

ÚJVÁRY. — Na, akkor lássuk csak (*kinyitja kabátját, a kerülőhöz*). Tartsa egy kissé magasra a lámpát, hogy lássak (*megtörténik*). A golyó a vállapockán lesiklott! Egy hajszálnyi hiba és átfurta volna a tüdejét. Amennyire lehet, be fogom most kötni a sebet (*megteszi*). Aztán majd elvisszük a beteget a lakására, hogy megpihenjen.

KÁROLY (*magában*). — Egy hajszálnyi! (*Újváryhoz*).
Apám ismét fel fog gyógyulni?

ÚJVÁRY. — Isten segítségével, igen!

KÁROLY. — Hála Istennek!

7. J E L E N E T

(*Előbbiek, MÁRTON*).

MÁRTON (*a szin mögött kiáltva*). — Apám! Hol van édesapám? (*Jobbról berohan; meglátja Berkest és hozzásiet*) Apám, apám, te élsz! (*melléje térdel*). Szegény jó apám! (*kezét simogatja*) Öreg napjaidra még ilyesmi is történt veled! (*meglátja Károlyt, felugrik*) Te szörnyeteg! Még mindig itt vagy? (*kirántja a kerülő kezéből a fegyvert*). Vedd el jutalmadat, te bitang! Csak te voltál az oka . . . (*a puskatussal le akarja ütni Károlyt*).

DÖME (*felfogja Márton karját*). — Megállj! Nem történt még elég szerencsétlenség ezen az éjszakán? Te még be akarsz tetézni a szerencsétlenséget egy testvérgyilkossággal?

BERKES. — Marci, Marci! Mit akartál cselekedni?

MÁRTON (*csüggedten*). — Bocsáss meg, apám! Túlságosan fel voltam izgatva. Az utóbbi időben történt dolgok elvették már az eszemet.

BERKES. — Értlek fiam! Károly megbánta, amit tett és én megbocsátottam neki. Bocsáss meg te is bátyádnak, hogy leszálljon ismét szíveinkbe a béke, melyet egy gonosz ember tőlünk el akart rabolni.

KÁROLY (*Mártonhoz lép, kezét nyújt*). — Megbocsátanál nekem, Marci? Akarsz-e ismét testvérnek szólítani, mint régente? Szólj!

MÁRTON (*kezét megfogja, meghatottan*). — Károly, bátyám! Megbocsátok neked! Igen, mi ismét egy szív és egy lélek leszünk, mint régente. Semmi se válasszon bennünket szét!

BERKES (*meghatva*). — Így van ez helyesen, kedves fiaim! A kiseded Jézus áldja meg elhatározástokat.

GRÓF. — Valóban, ez a karácsonyjé gazdag volt izgalmakban, de egyszersmind Isten áldásaiban is. Ki hitte volna?

KÁROLY (*a grófhoz lép*). — Gróf úr, megbocsát Ön is? Az a gondolat, hogy gonosz szándékkal behatoltam a grófi erdőbbe, nem enged . . .

GRÓF (*közbevág*). — Jó, jó. Minden rendben van. Felejtsd el ezt a gondolatot. A történeteken már nem lehet változtatni. Csak iparkodjál szorgalmaddal és kötelességed teljesítésével jóvátenni azt, amit vétettél. És elsősorban ne felejtsd el hálát adni a jó Istennek!

KÁROLY. — Méltóságod túl kegyes velem szemben!

GRÓF. — Ha szüksége lesz valamire a betegnek, csak üzenj át a kastélyba. A többiről majd én gondoskodom.

KÁROLY. — Isten fizesse meg!

GRÓF *(a körülállókhöz)*. — De már igazán itt az ideje, hogy a betegről gondoskodjunk. *(Mártonhoz és Károlyhoz)* Ti ketten vigyétek őt le vigyázattal a kocsira. És te *(a kerülőhöz)* kísérd le őket lakásukig. Mi majd utánatok jövünk. Most pedig mondjunk el egy rövidhálaimát ahhoz, aki az emberek sorsát intézi és mindent a mi javunkra fordít *(míg mindannyian lefödik a fejüket és imába merülten állanak, legördül a*

FÜGGÖNY

45. sz. FOGJÁK MEG!

Vígjáték 1 felvonásban — 10 férfi szereplő — Idő: jelenkor — Szín: falusi csárda — Ára 1 pengő — Az előadás joga 5 példány megvételével szereshető meg.

A falusi csárdát nagyon kerülgetik a csavargók. Erre három fufangos ember elhatározza, hogy csellel elfogják a betörőket. Azonban két csavargó áldozatai lesznek és azok fogják el őket. A kelepcebe került emberek végre kiszabadulnak és nagy nehezen felfedik kilétüket. Mikor minden a legjobbra fordul, víg áldomást csapnak a csárdában.

46. sz. KARÁCSONY ÉJJELÉN

Színmű 2 felvonásban — 8 férfi szereplő — Idő: jelenkor — Szín: egyszerű szoba, erdő — Ára 1— pengő — Az előadás joga 5 példány megvételével szereshető meg.

A szeretet ünnepén a legmegátalkodottabb szívek kérge is megolvad. Károly, a rossz társaságba került fiú egészen a lopásig züllik. Öreg apjának intése nem fog rajta, sőt szent-estén a vad-orzóval kimennek az erdőre. A szülői szeretet azonban ide is követi fiát, de áldozatul esik. Károlyt apjának vérhullása észhez téríti. Kemény szóval fogadja, hogy ezentúl becsületes életet él.

47. sz. MIKULÁS-ESTI TRÉFÁS JELENETEK

Öt kis jelenetet tartalmaz férfi és fiú szereplőkkel.

A megbántott Mikulás — Mikulás igazságot tesz — A Mikulás otthonában — Mikulás napján — Mikulás és a törpék — Ára 1— pengő — Az előadás joga 4 példány megvételével szereshető meg.

48. sz. A TÉKOZLÓ FIÚ

Társadalmi színmű 3 felvonásban — 9 férfi szereplő — Történi napjainkban — Szín: falusi kocsmá, szegényes városi szoba, egyszerű parasztszoba — Ára 1'20 pengő — Az előadás joga 5 példány megvételével szereshető meg.

A becsületes gazda legényfia dolog helyett naphosszat a kocsmában ül. Nem fog rajta semmi szó, beleveti magát a korhely életbe. Végül is az apa kitagadja fiát, hogy vagyonszáját a dorbézolás el ne vigye. A züllésnek indult fiút egyszerű munkások

karolják fel, de már az ő szavuk sem sokat javít. A rossz cimborák is megvetik a lerongyolódott legényt. Ekkor jön a hír a faluból: apja súlyos beteg. Hazamegy, kemény munkával vezekel, sőt a végén hősi tettet visz véghez. Erre apja visszaveszi és minden jóra fordul.

49. sz. RABLÁNCON

Dráma 3 felvonásban, több dalbetéttel — Írta Lebardin-Nejedly—6 férfi és 2 fiú szereplő — Történik a XVIII. század végén az Alpeselekben — Szín: barlang, börtön — Ára kottákkal 1'50 pengő — Az előadás joga 5 példánynak kotta nélküli megvételével szerezhető meg.

Egy büszke fellegvár közelében félelmetes banditák barlangja rejtőzik. Rettegésben tartják az egész vidéket. Kapitányuk különösen a főnemesekre veti ki hálóját, s vadkegyetlenséggel zárja el őket a földalatti rejtélyes börtönökbe. Egy alkalommal a fellegvár urának két kis fiát keríti karmaiba. A gyermekei életéért remegő atya ki akarja őket szabadítani, de rajta veszt és fogságba kerül. A kegyetlen banditavezérben felismeri bátyját. A megtört haramia javulást ígér, életét hazájának szenteli s annak a népek, amely eddig őt rettegte most védőjévé lesz.

50. sz. ARANYSZIVEK

Vígjáték 3 felvonásban — Írta Berton - Wittinghoff — 3 férfi és 1 fiú szereplő — Történik Franciaországban 1820 körül — Szín: előkelő berendezésű szoba — Ára 1'50 pengő — Az előadás joga 4 példány megvételével szerezhető meg.

A gyermeki szeretet legyőzi az áthidalhatatlannak látszó akadályokat is. Megható és kedves képét nyújtja ennek szindarabunk. Egy kemény katonatiszt makacs göggel kitagadja nővérét, mivel ez rangjához nem illő házasságra lépett. Nyomorban él a szegény nő, egyedül, ártatlan kisfiával, ki anyja iránti szeretettől indítatva bemegy az oroszlán barlangjába és kemény harc után, melyben a ház orvosa is segítségére van, meghódítja a zordon katona szívet. Ádáz lelkitusa után a marsall megadja magát és könnyezve öleli szívére a kis hőst.

